

CÂU CHUYỆN BÁC ĐI THĂM RỪNG CÚC PHƯƠNG

Mỗi lần đi công tác, Bác thường bảo nắm cơm ở nhà mang đi ăn. Trên đường, tính toán đến giờ ăn cơm Bác cháu dừng lại một chỗ nào giữa đường ăn với nhau. Đến nơi, Bác nói với địa phương đã ăn cơm rồi. Bác thích thế, đỡ phiền bữa cơm, mất thì giờ của anh chị em. Bác nói: “Người ta dọn ra một bữa sang, có khi Bác chẳng ăn đâu, nhưng rồi để lại cái tiếng: Đây, Bác Hồ đến thăm cũng làm bữa cơm sang, cũng điều người này, người khác từ giao tế sang, chuẩn bị cả buổi, thế là tự Bác, Bác bao che cho cái việc xôi thịt. Không, như thế thì nắm cơm mang theo ăn cho tiện, ăn no rồi đến làm việc”.

Tháng 2-1969, Bác muốn đi thăm rừng quốc gia Cúc Phương. Một số đồng chí lãnh đạo giới thiệu ở đó có nhiều cái hay. Anh em mới xin: thôi, chuyến này đi thăm rừng quốc gia Cúc Phương, Bác đi máy bay lên thẳng cho đỡ mệt. Bác không chịu: “Các chú cho hể là Chủ tịch Đảng, Chủ tịch nước thì đi đâu muốn dùng phương tiện gì thì dùng à? Không phải thế đâu. Để Bác khoẻ lên, Bác đi ô tô đến thăm rừng Cúc Phương. Không như thế thì thôi. Máy bay lên thẳng để khi nào có người của chúng ta bị tai nạn hoặc bị đau nặng ở vùng hẻo lánh khó chạy chữa thì dùng đón về nơi trung tâm có bệnh viện lớn. Hoặc lúc nào nước sông lên to, mùa bão cần đi hộ đê thì lấy máy bay lên thẳng mà dùng. Chứ không phải bất kỳ đi đâu, Chủ tịch Đảng, Chủ tịch nước cứ dùng máy bay lên thẳng mà đi”. Và vì thế nên việc đi thăm rừng Cúc Phương cuối cùng không thực hiện được. Nhưng thà thế chứ Bác không muốn dùng máy bay lên thẳng.

Đảng viên sưu tầm: Trình Văn Liễn.

Chi bộ Khoa Nuôi trồng Thủy sản.

